

de trængende, og det ærede Medlem fandt en Grænse for Trangen ved den Indtægt, for hvilken man kunde blive sat i Indkomstskat til Staten. Jeg vil dertil sige, at jeg vilde nødig være Skatteraadsmlem der, hvor jeg skulde vurdere, om en gammel Veteran paa 80 Aar netop stod paa Grænsen, saa at jeg ved at sætte ham i en Smule Skat til Staten skulde berøve ham disse 100 Kr. Det ærede Medlem talte, som om han mente, at der skulde kunne spares en hel Del, hvis man undtog de mere velhavende. Jeg synes, at det have vi Erfaring for. I 1898 vedtog man først en bestemt Sum til Uddeling til en Hædersgave til trængende Veteraner, idet man gik ud fra, at naar man kun tog de trængende med, vilde der kunne spares ikke saa lidt, idet der saa var en hel Del af Veteranerne, som ikke vilde melde sig. Men det viste sig, at man i den Grad tog fejl, at om Efteraaret maatte denne Lov gøres om, og man maatte stille et helt andet Beløb til Disposition, fordi saa godt som alle dalevende Veteraner vare trængende. Der var kun faa Undtagelser. Og ganske det samme vilde vi opleve nu, hvis vi gik ind paa at sætte det Skel, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og det ærede Medlem for Odense (Marott) raade os til. Vi vilde opleve det, at vi fik næsten nøjagtigt den samme Udgift som nu, og man vilde blot hos nogle af dem, som have deltaget i disse Kampe, skabe en Bitterhed, som føles meget stærkere, end vi ane. Derfor vil jeg meget bede om, at man bliver staaende ved Forslaget, som det nu er.

Jeg vil ogsaa lægge et godt Ord ind for, at man søger at fremme Lovforslaget saa hurtigt, at man kan have det vedtaget til Jul. Det vil jo glæde de gamle Veteraner. Og det at faa det vedtaget hurtigt har desuden den Betydning, at den Dag, Loven træder i Kraft, forfalde de første 100 Kr. til hver af de dalevende gamle, og da de nu ere saa gamle, vide vi, at jo længere vi skyde det ud, desto færre er der af dem, som ville faa Glæde deraf.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds mente, at man hellere skulde forandre Lovens Karakter og hellere tænke paa dem, som havde lidt Skade og vare Invalider, begrænse sig til dem og saa tage dem fra 1864 med. Men dertil vil jeg sige, at de, som ere Invalider, have jo allerede Invalideunderstøttelse, og denne Invalideunderstøttelse er gentagne Gange forhøjet, sidst for ikke ret mange Aar siden. Ved denne Hædersgave faa de

yderligere et Tillæg til deres Invalideunderstøttelse, saa jeg synes ikke, det er paatrængende nødvendigt at tage det Spørgsmaal op. Og naar man fra Finansudvalgets Side har givet mig udtrykkeligt Tilsagn om, at Spørgsmaalet om videre Understøttelse til dem, som have deltaget i 1864, skal hvile til 1914, synes jeg, man her i Salen burde holde sig dertil og i det hele ikke rejse Spørgsmaal om dem fra 1864. De to Ting, en Hædersgave til alle, der have deltaget i Krigen, og en forøget Invalideunderstøttelse til dem, der ere blevne Invalidt der, hænge ikke med Nødvendighed sammen. Jeg synes derfor, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds kunde resignere paa dette Punkt og gaa med til at fremme Lovforslaget, som det her er forelagt, og jeg synes ogsaa, jeg havde en berettiget Forventning om, at dette vilde ske.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Det ærede Medlem for Odense (Marott) sagde, at ved Mødet i Vejle var det Krav ikke stærkt fremme, at alle skulde have Hædersgave, at det var ikke det Krav, der blev stillet fra de gamle Krigere, som der vare til Stede. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at det var det, der blev gjort gældende. Der var vel ikke mange rige og velhavende til Stede — der er overhovedet ikke mange velstillede blandt de gamle Veteraner; de fleste ere fattige —, men der var bedre stillede, og der var ringere stillede til Stede. Kravet om, at alle Veteraner her skulde være lige stillede, blev ikke mindst fremsat af de daarligst stillede, fordi de følte, at Hædersgaven forrige Gang var bleven uddelt paa en Maade, der ikke svarede til dens Formaal. Saaledes var Stemningen ved Mødet i Vejle, og det ærede Medlem for Odense har ikke Spor af Ret til at sige, at det ikke var saa, for han var jo ikke til Stede, og vi, der vare til Stede, maa vel kunne vide det noget nøjere end han. Det ærede Medlem talte om, at en saadan Hædersgave vilde vække Misnøje. Dersom der overhovedet skal vækkes Misnøje i det danske Folk angaaende denne Sag, maa det være det ærede Medlem og hans Partifæller, der gaa ud i Landet og vække Misnøje. Den Fornøjelse, de kunne faa af det, skal sandelig ikke være dem misundt.